

03020289

RAZGOVOR S OSOBOM PROGNAVANOM IZ DIVOSELA

VRIJEME RAZGOVORA: 24. 09. 1993., 09:50 sati

MJESTO RAZGOVORA: BOLNICA UDBINA

RAZGOVOR VODIO: ROBERT NIELSEN, mat. br. 150.555

TUMAČ: DIANA TORBICA

RAZGOVOR VOĐEN SA:

PREZIME I IME: DUŠAN BJEGOVIĆ
 BIVŠA ADRESA: DIVOSELO, k. br. 135
 SADAŠNJA ADRESA: BOLNICA UDBINA
 SPOL: MUŠKI
 DATUM ROĐENJA: 15. 07. 1948.

Sugovornik kaže da je živio u dvokatnici u Divoselu, zajedno sa suprugom MIROM BJEGOVIĆ (rođ. 10. 06. 1956.) i njihovom djecom, NADOM (kći, rođ. 02. 10. 1975.) i JUROM /Đurom ?/ (sin, rođ. 30. 04. 1978.). Sugovornik je bio kurir u JNA.

Rano ujutro 09. 09. 1993. kad su Hrvati napali selo, supruga i djeca su pobjegli pješice. On je otišao u zaselak Debela Glavica u Divoselu i prenoćio kod GRUJE PAJIĆA. Dana 10. 09. 1993. njih su dvojica otišli u kuću JURE /Đure ?/ DMITROVIĆA u Divoselu, ali njega tamo nisu našli. Dok su bili u toj kući, došla su dva hrvatska vojnika i obojicu ih zarobila naredivši im da predaju oružje. Jedan od vojnika ga je udario kundakom u prsa i bradu. Nakon toga je sugovornik pobjegao. Vojnici su pucali na njega, ali ga nisu pogodili. GRUJO PAJIĆ nije pobjegao, o njemu se otada ništa ne zna.

Nakon toga, skrivao se u raznim kućama i u šumi. Vidio je najmanje 50 hrvatskih vojnika u selu, a 12 od njih je tražilo njega. Ujutro 10. 09. 1993. vojnici su odustali od potrage. Uspio je neopažen otići do svoje kuće i vidio da mu je iz kuće opljačkano pokućstvo, jedna svinja i 30 kokoši. Nakon toga se vratio u šumu.

Četvrtog dana pokušao je pobjeći iz Čitluka u Ribnik. Spazili su ga neki hrvatski vojnici i zapucali na njega, ali ga nisu pogodili. Ponovno je pobjegao u šumu.

Šestog dana (14. 09.) u 05:30 sati, naletio je na hrvatsku zasjedu u Poljanima, između trgovine i groblja. Pogođen je u lijevo stegno. Uspio je pobjeći u obližnju šumu. Te noći je otišao u zaselak Počuče /?/, a 15. 09. 1993. u 10:00 sati je čuo kako neki hrvatski vojnici kolju muškarca koji je zapomagao oko sat vremena. To se događalo oko 400 m od mjesta na kojem se on nalazio tako da nije mogao vidjeti samo mjesto zločina. Misli da je žrtva na kraju izdahnula.

Od sedmog dana više nije mogao hodati. Otada je puzao četveronoške. Dana 21. 09. 1993. stigao je u selo Ostrvicu gdje je iznemogao. U tom selu žive sestra njegove supruge –

03020290

NADA SORGIC i njezin muž, JOVO SORGIC. Oni su pozvali liječnika iz Teslingrada i tako su ga na kraju doveli u bolnicu u Udibini.

Nije vidio da Hrvati ubijaju ljude, ali ih je vidio kako ubijaju pse. Vidio je kako su u zaselku Vujnović kod Divosela ukrali oko 90 ovaca, dvije krave i dva konja, i stoku odveli u smjeru Ličkog Novog.

U vrijeme dok se krio po šumama nije imao hrane i nije vidio nikakva vozila UN-a.

Za vrijeme boravka u udbinskoj bolnici čuo je da su mu supruga i djeca živi i zdravi u Gračacu, u stanu STEVE LJUBIČIĆA, u blizini tržnice. Oni su ga jučer posjetili u udbinskoj bolnici.

/potpis u izvorniku/
Robert Nielsen
Uncivpol